Caderea

Ah!Ce bine e dimineata!Te trezesti si lumina se revarsa peste ochii tai spalandu-i de vis.Ma simt de parca n-as mai fi vazut dimineata...Ador dimineata!...De ce oare simt ca n-o cunosc?...De ce mi se pare ca m-am trezit pentru prima data?...Nu!Cred ca-i doar o parere!Cum ar putea cineva sa nu se mai fi trezit niciodata?...Sau poate niciodata intr-o dimineata.Nu!Trebuie sa ma mai fi trezit!Uite de exemplu marea asta,parca as cunoaste-o de o viata.Ii privesc apa osciland intre mine si orizont si...

Ce mare e marea!Simt in vibrarea ei dispretul si,uite,incearca sa ma prinda cu valul...Poate vrea sa ma omoare!...De ce sa vrea sa ma omoare?Doar nu i-am facut nimic.O vad lovindu-se de stanci parca vrand sa se sinucida.Nu!Nu i-am facut nimic ca sa ma urasca...Dar atunci de ce continua sa ma urmareasca cu valul?
- De ce ma urasti,mare?
- ...
- Raspunde-mi!...De ce oare nu-mi raspunde?...Poate nu stie sa vorbeasca...sau poate ca-si intinde apa spre mine ca sa-mi spuna ceva.Da!Asta trebuie sa fie,ca nu i-am facut nimic!Sa ma apropii!...Dar daca totusi...
- Totusi ce?
- ...Cine e?Nu te vad!...Tu ma vezi?
- Bineinteles!Si tu ma vezi,doar sunt valul ce ti-atinge acuma picioarele.
- A,da!Ia spune-mi: incerci cumva sa ma omori?
- Nicidecum!Ce-ti trece prin cap?
- Ei!...Ma gandeam si eu asa!...Spuma asta alba e a ta?
- Normal ca e a mea!
- Ce frumoasa e!Catifelata...ca o panza de paianjen.De unde o ai?Poti sa-mi dai si mie?
- Nu pot sa-ti dau ca e obtinuta greu.A trebuit sa ma bat cu furtuna...Si-n plus ce sa faci tu cu ea?
- As fi pastrat-o...asa...ca amintire.
- Nimeni nu mi-a mai cerut o amintire pana acum!Tu de ce ofaci?Mai ales ca mama...Ah!Scuza-ma,am uitat sa-ti spun ca m-a trimis sa-ti zic ca esti un nimic si sa n-o mai deranjezi strigand-o.
- Nu stiu!O vroiam,si-atat!Cat despre mama ta,nu-mi pasa,chiar daca ar putea sa ma striveasca intr-o clipa.E asa de mare!...Cred ca-i cel mai mare lucru din lume!
- Dar nu e deloc mare,si nici pe departe cea mai mare!
- Cum adica?Eu n-o cuprind cu vederea...Trebuie sa fie mare!Si,oricum,ai vazut tu lucruri mai mari decat marea?
- Bineinteles!Oceanul!
- Oceanul!?Si ce-i ala: oceanul?
- E ceva mai mare,care cuprinde toate marile.Si marile sa stii ca sunt multe.
- De ce te-as crede?Nu esti decat un val.De unde sa stii tu lucrurile astea?Poate ca le spui numai asa...ca sa razi de mine.
- De ce sa rad de tine?Doar eu vreau sa fim prieteni.
- Prieteni!?...Tu vrei sa fim prieteni?Daca-ti bati joc si acuma?Ia spune-mi cum de stii tu de ocean?
- Mi-au spus celelalte valuri cand ne loveam unele de altele batandu-ne cu furtuna.
- Si ele de unde stiau?
- Pai chiar de-acolo veneau.
- Da?Dar ce faceau ele acolo?
- Pai,ce fac si eu aici!
- Vorbeau cu mine!?!
- Nu!!Cum sa vorbeasca cu tine?Ele nu faceau decat sa loveasca malul cum fac si

eu.
- Dar tu nu lovesti malul!
- Asta pentru ca m-am oprit sa vorbesc cu tine.
- Bine,bine!Te cred!...Oceanul!Cel mai...Ia spune-mi: crezi ca exista lucruri si mai mari decat oceanul.
- Nu!Nu cred!...Ce ar putea sa fie mai mare decat oceanul?
- Bineinteles ca exista!...Sunteti atat de naivi!
- Cine a vorbit acuma?
- E vantul care m-a adus aici.Asteapta sa ma loveasca de mal.
- Da!?Si nu ti-e frica ca o sa te loveasca prea tare?
- Nu!Doar pentru asta am aparut,ca sa lovesc malul impins de vant.Si-n plus,de ce sa-mi fie frica,doar m-am batut cu furtuna!
- Ar trebui sa-ti fie ca daca ma supar te arunc departe pe plaja de nu te mai poti intoarce la mamica ta!
- Da,dar pe urma nici ea nu-si va mai lasa valurile pe mana ta!
- Mai,da'tu chiar...
- Hei,nu va certati!Ce va apuca!Voi ar trebui sa fiti prieteni.Doar ati venit tocmai din mijlocul marii pana aici impreuna.
- Pai,ma tine atata aici ca sa vorbeasca cu tine!Si-n plus nici nu stie ce vorbeste!
- Cum adica?Nici tu nu ma crezi ca exista oceanul?
- Oh,ba da!Eu chiar l-am vazut.Dar am vazut si ceva mai mare.
- Da!?Ce?
- Incearca sa ghicesti.
- Cum sa ghicesc daca eu nici nu cred?
- Pai,ce respiri tu si ma poarta pe mine?
- Aer...Aerul e mai mare decat ocanul?
- Nu aerul!Nu spui ca marea e mare pentru ca apa e mare.
- Vrei sa spui ca exista o...mare de aer?
- Nu o mare !Si nici macar ocean.Exista atmosfera.
- Atmosfera!?Eu nu te cred!Vorbesti de ceva ce eu nu vad.
- Bineinteles ca nu vezi!Doar esti un biet val.Ce sa stii tu in afara de apa,scoici,nisip si...cum le spune?...pesti.Ca sa o vezi trbuie sa fii vant,ca sa o simti trebuie sa ai plamani.Ori tu...Nu!Tu n-ai cum s-o cunosti.Nu ma poti cunoaste decat pe mine,fiul ei mai mic.
- Tu mai ai frati!?
- Bineinteles!...furtuna cu care te-ai batut era sora mea mai mare.
- Cum se poate?Doar atunci te-am cunoscut pe tine!
- Eh!Stii cum e cu fratii mai mari.Se folosesc de tine...ca doar esti cel mai mic!...Eu le fac treaba de fapt.Ei doar ma-mping putin ca sa am forta mai mare.
- Si tu de ce nu zici nimic?
- Pai ce,pe tine te-ntreaba scoicile de ce le rostogolesti asa prin nisip?
- Ei,cum?Numai sa-ndrazneasca ca le-arunc pe mal imediat!
- Ei,vezi!Toti fratii mai mari sunt asa.
- Hei!pe mine m-ati uitat?Eu habar n-am ce-nseamna frate...si nici n-am cunoscut vreodata asa ceva.
- Trebuie sa ai!Toata lumea are.Uite,vezi padurea din zare?Ei bine,nu toti pomii...stii ce-nseamna un pom,nu?
- Cred ca da.
- Ei,oricum...ce ziceam?...Aha!Pomii aia sunt diferiti intre ei,dar totusi se aseamana.Au toti crengi,frunze,radacini...Intelegi?
- Ihi!...Adica,daca as avea un frate el ar trebui sa arate ca mine,nu!
- Exact!Ai inteles perfect!Vezi,e mai usor sa vorbesc cu el decat cu tioe.Tu nu esti decat un val.Habar n-ai de nimic.
- Cum adica?Doar pentru ca eu cred ca atmosfera asta de care vorbesti nu exista decat in imaginatia ta,ma faci prost?
- In imaginatia mea?Poate!...Ha!Ha!Ha,ha!...

- Acum de ce razi?
- Pai,ia gandeste-te: atmosfera sa fie o iluzie a mea,iar marea a ta.Atunci care ar fi cel mai mare lucru de pe lume?
- ...!?!
- Eu crd ca tu.
- Ei,vezi ca totusi...
- Nu deveni prost iara!...Tu spera!
- Si eu unde as intra in toata povestea asta?
- A,da!Mai esti si tu!...
- Si mai e si restul!...Stii ce cred eu?
- Spune-mi.
- Cred ca voi sunteti in imaginatia mea!V-am creat numai asa ca nu aveam cu cine vorbi.
- Pai si celelalte lucruri?
- Le-am creat pentru a-mi umple visul.
- Adica tu dormi acuma?
- Nu stiu!Poate ma gandesc la voi...Poate ca vorbesc singur...
- Si noi suntem gandurile tale,nu?Tu ce crezi vantule?
- Vreau sa-mi demonstreze!
- Cum as putea?
- Nu stiu!Tu ne-ai creat,nu?Ar trebui sa stii...
- Daca suntem ganduri ale tale ne poti modifica.
- Valul are dreptate.Gandeste-te la altceva si,de exemplu,in loc de plaja asta pune o padure.
- Da!Cred ca e o idee buna!...Inchid ochii si cand o sa-i deschid plaja va fi padure...Nici nu ma mai gandesc la plaja...totul aici va fi padure.Scoicile vor fi flori si melcii copaci.Nu trebuie decat sa ma gandesc la asta si sa-mi fixez imaginea in minte...Ce padure frumoasa o sa fie!...Deschid ochii si...gata!
- Gata ce?
- Nu-nteleg!De ce n-a aparut padurea?...Mi-o imaginasem in cel mai mic detaliu.Florile erau toate inflorite,copacii...
- Asta demonstreaza ca nu e adevarata presupunerea ta.
- Nu e o presupunere.Simt ca e un adevar,un adevar pe care eu l-am inventat inainte ca voi sa fiti.E propriul meu adevar...O sa va demonstrez!
- Da?!Cum?
- Nu stiu inca cum,dar o s-o fac.
- Eu cred ca-i inutil!Am vazut ca nu ne poti modifica.Nu putem fi ganduri.
- De ce nu!Poate ca nu mai am suficiente ganduri sa pictez intunericul din minte.Poate ca am epuizat toate culorile,gandurile,toate cuvintele.N-am mai ramas decat eu.Un eu gol pe dinauntru,cu tot continutul aruncat in afara...toate maruntaiele imi sunt in afara...voi sunteti interiorul meu facut exterior.
- Atunci fa-ne din nou interior.
- Nu pot!M-am umplut cu mine si...
- Pai nu noi eram tine?Nu eram noi...maruntaiele tale?
- Ba da...Oh!Habar n-am cum sa explic.Am dat viata propriilor mele ganduri si le-am lasat libere.Ca sa redevina parte din mine trebuie sa moara si apoi sa se topeasca in golul din mine...
- Gol!?!Parca erai plin cu tine!
- Nimicul din mine este plin cu eu,cu mine insumi!Intelegi?
- Nu!
- Nici tu!
- Nu!
- Vedeti!Inca o dovada.
- Dovada?...Cum poate fi dovada cand noi nu o intelegem?
- Tocmai asta-i dovada val: nu intelegeti...
- Eu vreau si alte dovezi,ceva mai palpabile.

- O sa-ti dau,numai lasa-ma sa ma gandesc.
- Asta demonstreaza contrariul presupunerii tale.
- Ce?
- Ca trebuie sa te gandesti.Ar trebui sa stii!
- Chiar stiu!
- Poate ca acuma iti veni ideea.Asta nu...
- Lasa-l sa vorbeasca.Vreau sa vad cum demonstreaza de data asta.
- De dimineata am avut impresia ca m-am trezit pentru prima data.
- Si?
- Si cred ca totul se rezuma la o singura intrebare: daca voi existati si inainte ca eu sa ma trezesc sau ati aparut odata cu trezirea mea.Ei bine,cine stie sadea un raspuns?
- Eu!
- Tu val?Cum?
- Simplu.O s-o intreb pe mare.Eu n-am fost tot timpul la mal dar ea...
- Bine,bine!Afla mai repede...

****

- ...E asa cum spuneam eu si vantul: marea te-a vazut dormind,si mai mult,de fapt ce e mai important,ai aparut brusc pe plaja ei.Da!Pur si simplu ai aparut dormind.
- Da?!Ei,asta imi demonstreaza teoria!
- Cum asa?Daca...
- Faptul ca am aparut dormind explica ce-am simtit la trezire,iar...Ia spuneti-mi:care dintre voi a fost primul?
- Primul ce?
- Primul creat,gandit,cum vreti sa-i ziceti.
- Pai,n-ar trebui sa stii daca tu ne-ai creat?
- Se intampla ca am uitat.Vreau sa-mi dati voi raspunsul.
- Eu mi-aduc aminte ca marea nu era cand ma jucam urcand in aer varteje de praf...Ca numai atat era: praf si pietre,pietre si praf.Imi aduc aminte ca atunci,din cand in cand,pamantul arunca dupa mine cu roci topite,fum,chiar si bulgari incinsi.N-am inteles niciodata de ce o facea.La inceput am crezut ca-l suparam tot mutandu-i praful,dar...
- Am inteles,nu trebuie sa ne povestesti toata viata ta.Ceea ce e important de retinut e faptul ca totul a aparut gradat.La un moment dat a aparut vantul,apoi,cine stie cand,eu nu-mi mai aduc aminte,marea. In final am aparut eu pentru a-mi vedea propriile ganduri traind singure.M-am trezit in propria-mi lume.O lume pe care o cunosteam dar in care totusi ma trezeam pentru prima data.Nu vi se pare logic?
- Intr-un fel da!Dar mai sunt totusi intrebari fara raspuns.
- Care,vant?
- Nu stiai ce-nseamna frate desi tu,asa zici,ne-ai gandit si ne-ai facut sa avem frati.
- Asa numiti voi creaturile care va seamana.Eu ati vazut ca nu am nici un frate,cumziceti voi.De ce sa fi creat un lucru care sa-mi semene.Nu trebuie sa existe nimic care sa-mi semene si asta pentru ca voi sa-mi puteti observa unicitatea,pentru a vedea ca va suntdiferit,superior prin unicitatea mea.
- Vrei sa spui ca daca tu ne-ai fi creat ai fi facut ca tu sa fi unic.
- Exact!
- Asta inseamna ca daca vom gasi pe cineva asemanator tie tot ceea ce ai spus nu este deloc adevarat.Nu esti tu cel care ne-a gandit,daca ne-a gandit cineva,si problema relatiei dintre noi ramane deschisa.
- Foarte adevarat,dar cum o sa demonstrati asta?
- Nu uita ca eu sunt vant si pot calatori peste tot in lume.Pot cauta prin cele mai ascunse unghere,pot chiar cobori in adancul pamantului prin pesterile intunecoase si umezi.Trebuie sa ma crezi ca daca acel ceva exista,il voi gasi.

- Bine,dar eu nu voi mai fi.Ca sa pleci trebuie sa ma lovesti de mal.
- Asta-i adevarat,val.Imi pare rau!Nu avem alternativa.Nici domnul Creator nu ne poate ajuta: si-a exteriorizat toate gandurile.O sa-i demonstrez ca nu e nici pe departe ce ar vrea sa fie.
- Ce as vrea?Deocamdata sunt!V-am demonstrat.
- Da,da...ne-ai demonstrat,insa teoretic si restrans la spatiul asta...Dar lumea e de milioane de ori mai mare decat...
- Am inteles ca nu esti catusi de putin de acord cu mine,dar ramane sa si demonstrezi.Teoretic am vazut ca eu sunt cel care v-a gandit,acum tu demonstreaza practic ca teoria mea e gresita.
- O voi face,n-avea grija.Val...imi pare rau!
- Nu-i nimic...imi pare doar rau ca n-o sa stiu raspunsul.Hai,loveste-ma de mal! Trebuie sa fie minunat...du-ma din ce in ce mai aproape...asa...Loveste-ma mai repede ca nu mi-e frica...Fantastic!Sunt...
- Saracul val!
- De ce?El macar si-a inteles rolul.
- Ce vrei sa spui?
- Tu habar n-ai cine esti si ce rol ai.Incerci sa cauti si ti-ai ales ce ti-a placut mai mult.
- Dar ti-am demonstrat!
- Nu,nu mi-ai demonstrat nimic,doar mi-ai expus o teorie.Singurullucru corect pe care l-ai spus e ca am aparut gradat.Intrebarea care ramane e cine ne-a generat,sau ce,bineinteles daca exista asa ceva.Tu ai aparut intr-adevar ultimul dar asta nu inseamna nimic.
- Dar am dem...
- Te-ncapatanezi cu disperare sa crezi intr-o teorie.
- Poate ca e asa.Poate ca sunt prea inversunat...imi place prea mult.
- Exact!Asa ai vrea tu sa fie.
- Da,as vrea sa fie asa...as vrea atat de mult sa am un raspuns concret.
- Iti promit ca maine dimineata il vei avea.Am o intreaga noapte la dispozitie ca sa...
- Noapte!?Ce mai e si asta.
- O sa vezi!Nu mai e mult.Trebuie sa plec acuma ca sa am cat mai mult timp pentru a cauta.
- Bine!Ne vedem dimineata...Hei!...Era sa dea jos cu mine.Ce repede merge si asta! As vrea si eu sa merg asa de repede...de ce oare nu pot?Doar am demonstrat ca sunt...Daca gresesc?Vantul zice ca e doar ce as vrea.Daca are dreptate?Atunci as fi...ce-as fi?N-as mai sti ce sunt.Poate o alta creatura langa alte miliarde...fara un rol...de ce fara un rol?Trebuie sa am un rol chiar daca n-as fi...Si daca totusi as fi creatorul acestei lumi,ce rol as avea?Habar n-am...asta poate fi no dovada ca nu...M-as avea ca rol pe mine si l-as indeplini prin lumea asta care de fapt sunt eu...Nu!Iarasi inventez pentru a-mi satisface...dar nu inventez deloc pentru ca de data asta exact asa simt...Simt ca...ca asa as vrea sa fie...as vrea,acelasi as vrea...Hei!Pe cer era o bila galbena si-acum...acum nu mai e...O ficazut!Dar unde?...Uite,orizontul e in intregimerosu,parca...da,asta trebuie sa fie: bila aia a cazut si cerul sangereaza...La orizont atmosfera se umple cu picaturi de lumina rosie.Mai intai cad pe nori inrosindu-i ca apoi sa se prelinga spre pamant...Ce frumos e ranit cerul!...Trebuie sa fie magnific acolo.As vrea sa stau sub ploaia rosie ce se scurge din cer si salas picaturile ei sa ma patrunda.Sa-mi patrunda prin ochi,prin maini,sa-mi intre prin cap,s-o simt in inima si sa se scurga in pamant prin picioare.Daca as putea as incerca s-o gust.Asvrea sa prind o picatura in gura si sa inghit lumina...nu mi-ar mai fi foame toata viata.As vrea chiar sa fiu orizont sa ma umplu cu lumina cerului ranit,sa prind viata sorbind cer, mancand pamant...Aici totul e pustiu,pe plaja plina de scoici numai eu si marea...Ce imbecila si marea asta!Sa creeze valuri pentru ce: ca sa le-arunce pe uscat...Totusi cred are ea o dorinta ascunsa in toata chestia asta...Poate vrea sa cucereasca uscatul...dar nu

cred ca nuinainteaza deloc: arunca valurile,apoi le retrage.Parca i s-ar face brusc dor de ele.Doar biciuie cu apa plaja si stancile.Cred ca m-ai degraba se bate cu uscatul,dar nu inteleg de ce...Eh!Or avea ei un motiv intemeiat sa se bata.Ce ma priveste pe mine daca vor sa se ucida unul pe celalalt?...Ei!Cum ce?Daca dispare uscatul,cucerit de mare,eu ce fac?Nici macar nu stiu sa innot!...Dar nu cred sa fie greu,o sa-nvat!Maine o sa fiu mai atent cum fac valurile si...Hei!Ia uite,deasupra orizontului marii a aparut o alta bila...e alba,cealalta era galbena...de unde o fi aparut?...O fi iesit din mare!Ca si prima a facut la fel,am vazut cu ochii mei.De ce o tot arunca marea bile pe cer?Trebuie sa-l dimineata pe vant.Sunt sigur ca stie...dealtfel cum sa nu stie,doar marea a aparut chiar sub ochii lui,nu!...Ochi...Nici nu stiu daca are ochi.De fapt nu cred sa aiba.Nu i-am vazut...Ce negru!...Totul e...De ce e totul din ce in ce mai intunecat in jur?Nu mai vad orizontul deloc si ploaia rosie din partea cealalta s-a oprit.Pesemne ca cerul s-a consolat cu noua bila...Prima era galbena si ma dezmierda cu caldura ce o arunca spre mine,desi la un moment dat devenise putin pre inflacarata in dorinta de a ma ajunge.Noua bila nascuta de mare pe cer e alba...alba ca spuma ce o avea valul.Lumineaza scoicile din jurul meu si crestele valurilor facandu-le parca sa arda in intuneric...Asta o fi noaptea de care vorbea vant?Daca da,atunci a facut bine ca nu mi-a povestit despre ea.E mult mai fascinant sa o vezi pentru prima data,s-o descoperi tu insuti cu ochi virgini,sa vezi cum razele bilei albe se scufunda in mare,lovesc monoton valurile,se joaca in nisipul de langa tine.Spre inaltul cerului a aruncat mii de raze ce se transforma in mici pete luminoase...Doamne,cate sunt!Cu cati ochi de lumina se uita cerul la mine!...E intr-adevar frumos noaptea.As vrea sa nu se mai termine niciodata si noua bila sa nu mai cada impinsa de cine stie ce forte rauvoitoare...As vrea sa stau toata noaptea treaz numai ca somnul in cruzimea lui binevoitoare e din ce in ce mai aproape.Il simt mai intai in ochi,apoi in suflet,apoi generalizat in tot corpul desi mintea mea incearca sa-l alunge...In zadar,a cuprins-o si pe ea.Cata cruzime sa te desparta de o lume pe care vrei sa simti cu ochii in suflet minut cu minut,secunda cu secunda,timp cu timp,fara ca...fara ca sa...poti...fa..ce...

****

Prima bila e pe cer si eu zbor spre ea...Valul si vantul sunt jos,asteapta...cata caldura,ma topesc!...Cad!Nuuu...!Marea m-a cuprins si ma scufunda spre adancurile ei pline de intuneric.Nu se mai vede nici bila galbena,nici valul,nici vantul,nici eu...ce negru e aici,si rece...ce poate fi?...Poate e noapte!...Nu poate fi noapte ca nu mai e bila alba...O fi cazut!...Pacat!Era asa frumoasa...Simt vantul lovindu-ma taios...Ce are?Ce cauta aici?Cum...Patrunde prin mine,imi patrunde prin nari pana in plamani...bate ca o furtuna si se intoarce...imi iese pe gura,se loveste de zidurile de intuneric in care ma tine captiv marea si se intoarce...Si el e captiv...Incerc sa-l prind,dar in zadar,degetele trec prin el ca prin...ca prin...nu-mi dau seama cu ceseamana.Am uitat!...Cad!...tot timpul cad: vantul m-a lovit cazand,marea cade deasupra mea,eu cad undeva sub ea si ma scufund in intunericul ei...Mintea inca imi cade desi corpul e jos...a atins fundul...Ce rece e!Ce ud!...Trebuie sa fie valul!-Val,tu esti?...-Val!...Nimic.Totul e rece,intunecat si cad,tot timpul cad.Nu ma pot opri si apa m-afunda tot mai mult,ma inghite,ma face captiv in burta ei si nu ma pot opri...Nu!Nu se poate!Apa mi-ajunge la nas.Ce sa fac?Sa trag un ultim plaman de aer si sa ma las tras de apa spre fund?Sa lupt?As vrea,dar nu pot: cad...Sunt cu totul in apa.Picioarele,mainile,capul,mintea,sufletul,gandurile,da!,chiar si gandurile se inneaca.Totul se inneaca...Deja nu mai simt nimic,nici nu mai cad...Doar o ameteala cumplita imi urmareste prin minte ultimele ganduri...le prinde...sunt pierdut.Nu-mi dau seama de nimic,nici nu stiu daca in jurul meu e apa,intuneric,noapte,sau poate tot eu,cazut afara din mine.Nici nu stiu cum mai pot gandi cu toate gandurile ucise,innecate de...Ce oare le-a ucis?...Ce sunt eu?Nu

ma mai simt nici pe mine!...M-am simtit vreodata pe mine?De ce oare...
- Hei!Scoala-te odata!...Ma auzi?Scoala-te!Hei!
- Hi!Ce?Cine!...Apa!...
- Da,am aruncat cu apa pe tine sa te trezesc.Cred ca aveai un cosmar.
- Da,asa cred si eu.Cadeam.Cadeam intr-una si apa ma afunda si eu nu...E complicat!N-am inteles nici eu nimic.
- Asa sunt visele.Nu le-ntelegi.Sunt doar imagini pe care mintea ti le arata.Atata tot.
- Cum adica atata tot!A fost teribil!Era atat de real.Eram convins ca o sa ma innec.De altfel cred ca am si facut-o.
- In vis.
- Da,in vis.Iti multumesc ca m-ai trezit.
- Pentru nimic.Avem multe de discutat.
- Da,asa e...Hei!Ia uite!Bila galbena a aparut din nou.Bila alba chiar a cazut?Atunci n-a fost chiar un vis.
- Ce tot vorbesti?
- Stii,in vis bila alba nu mai era.
- Bila alba?
- Da,bila pe care a nascut-o aseara marea pe cer.
- Cred ca te referi la luna.
- Luna?!
- Da.Asa se numeste.Rasare in fiecare seara.La fel cum dimineata rasare soarele
- Soarele?!
- Da.Ceea ce tu numesti: bila galbena.Ceea ce vezi acum pe cer.
- Soarele si luna.
- Ziua si noaptea.
- Aha!Amn inteles.Ziua,adica dimineata din mare iese soarele,iar seara luna.
- Ceva de genul asta,dar nu chiar asa.E mai complicat.O sa-ti explic eu mai tarziu.Acuma...
- Acuma spune-mi ce-ai aflat.
- Asta vroiam sa fac.
- Pai,spune atunci.
- Ei bine,ai gresit!Am gasit pe cineva care iti seamana.Nu l-am mai vazut nici pe el pana acum.
- Si...e ca mine...adica...
- Nu chiar.E mai inalt,dar are tot asa ca tine: picioare,maini,cap,gura,nas,ochi...Iti seamana leit numai ca...
- Numai ca ce?
- Sub nas si pe langa gura are fire lungi de par.
- Par!?Adica asa cum am eu pe cap?
- Aha!Dar in rest e la fel cu tine.
- De ce sa te cred?Vroiai cu tot dinadinsul sa-mi demonstrezi ca gresesc.Ce urmeaza acum?Imi spui poate ca e tocmai in partea cealalta a lumii si ca n-o sa pot ajunge vreodata acolo,nu?
- Nu!Nici nu m-am gandit vreodata la asa ceva...Bine,nu dupa ce l-am gasit.
- Deci te-ai gandit.
- Da,m-am gandit.Cine poate sa creada pe unul care vine si zice ca el l-a creat dar nu mai stie cand sau de ce si care, pe deasupra ,nici nu... Am inteles!Nu m-ai crezut nici o clipa si am stiut asta.Acum ai ocazia sa-mi demonstrezi. Unde e?
- Nu departe de aici.Ajungi repede.Eu am colindat de partea cealalta a lumii ca sa descopar ca dovada nu era mai departe de dealul ala.
- Tocmai acolo?
- Poate ti se pare mult.Iti spun insa ca nu e.Sunt convins ca poti ajunge acolo inainte ca soarele sa fie deasupra noastra.
- Deasupra noastra?!Adica o sa cada pe noi de data asta?Nu ne va...
- Cum sa cada pe noi?!Ce-ti veni?Nu e decat...Nu stii nici tu nimic!Doar de intelegi

ceva mai repede.
- Ma compari cu val?
- Te compar cu cine vreau.Ai ceva impotriva?
- Nu.Numai fa-o fara sa te aud.Acuma hai sa mergem.Sper s-ajungem inainte de a cadea soarele pe noi.
- Tu chiar ca...
- Ai spus ceva?
- Nu.Vorbeam singur.
- Aha!
- Mai e putin pana intram in padure.
- Si?
- Si va trebui sa te las singur.
- De ce?
- E o padure prea deasa si nu ma pot strecura atat de bine printre crengi si nici pe langa pamant nu merg.Prefer sa zbor pe deasupra.
- Pe deasupra padurii?
- Da.
- Si daca gresesc drumul?
- O sa te controlez de sus din cand in cand.
- Bine.Atunci ne vedem de partea cealalta.
- Fii sigur...
- ...Ah!Cat il urasc cand pleaca asa de langa mine.Aproape ca ma da jos.

****

...Cati copaci!Toti inalti,plini de frunze si...Ce zgomote ciudate se aud din varfurile lor: cip-cirip-cip!...Cred ca asa vorbesc ei!...Cip-cirip-cip!Ce usor e!De-as sti ce-nseamna...Sunt frumoase vocile lor.Imi place sa-i ascult...Ei or intelege ce vorbesc eu?
- Hei!Copacilor...
- Hei!Copacilor...
Oau!Ce repede raspunsera.
- Stiti ce-as vrea eu?
- stiti ce-as vrea eu?
- As vrea sa...
- As vrea sa...
- ...vorbesc cu voi.
- ...vorbesc cu voi.
...Nimic.Doar ciripitul de pana acum.Astia habar n-au sa vorbeasca.Nu stiu decat sa repete.Sa aiba o voce atat de frumoasa si sa nu stie sa vorbeasca...Cat am de mers prin padurea asta si nici un copac nu vrea sa vorbeasca cu mine.Se incapataneaza sa vorbeasca doar intre ei.Ce oare si-or tot spune?De cand am intrat in padure tot vorbesc...Poate ce asa traiesc ei.Daca se opresc din vorbit mor...Oare cand mor cad la pamant sau raman infipti in cer?Radacinile in pamant,crengile in cer si restul in lumea noastra...Daca ma urc pe el ajung oare la cer?Chiar as vrea sa fac asta...dar n-am timp acum.Oricum,as vrea s-o fac noaptea ca sa ajung la...cum i-a zis?..ah!da!luna.Sa ajung la luna si sa pun mana pe ea.Cred ca as arde cum ardea nisipul de langa mine.De fapt nu ardea.Ardea fara sa arda...Poate de acolo as vedea unde cade soarele seara si l-as intreba de ce mai rasare dimineata daca a fost impins sa-si stinga caldura-n alta parte...Sau poate ca nu-l impinge nimeni.Asa-i place lui.Sa alerge neincetat pe cer.Atunci l-as intreba dupa ce alearga.Poate chiar as incerca sa-l prind.L-as lega cu doua raze de luna,as turna peste el marea si l-as acoperi cu nisip.Asta ca sa nu ma arda cand il iau in mana.Apoi ii arat ce durere provoaca cerului cand fuge asa din locul lui si il leg bine cu vant deasupra marii...Ia uite!Parca m-ar fi auzit.Ma ajunse din urma si acum e chiar...chiar...asta vroia sa spuna vant cu: deasupra noastra.Si eu care

credeam...Nici macar nu mai stiu de ce credeam asa...Pana acum ar fi trebuit sa ajung...Ce ingrozitor ma dor picioarele.Sunt sigur ca vant deja ajunse.Ma asteapta acolo.Ma asteapta sa-mi arate...fratele.Ce rol o avea si fratele asta?Da,mi-a aratatca nu eu am gandit lumea,dar altceva?...Are fire lungi de par pe fata.Asta ce-o mai insemna?Poate ca pana la urma nici nu e fratele meu.Ar fi un lucru extraordinar.Atunci eu as fi in continuare indiscutabil creatorul.Bine,tot teoretic...desi vant a cautat peste tot.Nu l-a gasit decat pe asta.In sfarsit am iesit din padure.Ce drum!Sa vorbesti singur atata drum.Dupa dealul asta trebuie sa fie,dar...
- Vant!...Vant!
- Vin,vin!...Ce vrei?
- Vreau sa-ti spun ca mai stau un pic aici.Nu mai pot.Sunt pre obosit.Vad dealul asta ca pe un munte.
- Poti sa stai cat vrei.Nu s-a sculat inca.
- Cum adica?
- Azi de dimineata cand l-am vazut dormea.Ei bine,doarme si-acuma.
- Trebuie sa fie foarte obosit.
- Asa zic si eu.Prea e adancit in somn.Am incercat sa-ltrezesc,dar nimic.Nici nu ma aude,nici nu ma simte.I-am incalcit parul de pe fata,ba chiar am tras de el.Nu se scoala.Trebuie sa mai asteptam.
- Stam aici pana imi revin fortele si apoi mergem.
- Bine.
- Auzi!
- Ce e?
- Cred ca mi-e foame.
- Foame!?Si eu ce sa fac?Ieri ce-ai mancat?
- Nimic.
- Nimic?!
- Da.Nimic.Cred ca fiind prima zi am mancat subtil cu toate simturile si nu mi-a mai fost foame.Am vazut marea,nisipul,scoicile,valurile si le-am inghitit prin ochi.Am simtit dimineata si mi-au atat de mult luna,noaptea si soarele incat le-am prins pe toate-n suflet si le-am lasat apoi sa se prelinga printre ganduri,sa treaca pe langa inima si sa cada zgomotos in stomac.
- Fa la fel.
- Nu pot.M-au enervat prea tare copacii.
- Pai?
- Nici unul n-a vrut sa-mi vorbeasca.
- Asa sunt ei.Ma duc sa vad ce-ti pot aduce de mancare.
- Bine.Dar...
- Dar ce?
- Vezi cum pleci ca pana acum de fiecare data era sa dai cu mine jos.
- Acum chiar esti jos.
- Da,dar tu...uite vezi ca poti.Sa vii repede!
- N-avea grija.
- ...Grija?!Asta crede ca-mi fac griji pentru el.De ce mi-as face,doar e cu mult mai demult ca mine pe aici.Pentru mine ar trebui sa-mi fac griji...Sau poate ca asta a vrut si el sa spuna...Oricum sper sa vina repede ca mi-e o foame.
...Te-ai si intors?
- Da.N-a fost departe.Am gasit chiar aici peste deal.
- Ce sunt astea?
- Mere.Musca.Trebuie sa fie bune.
- De unde stii.Ai mancat asa ceva?
- Eu nu,dar am vazut pe multi facand-o.De exemplu pasarile care...
- Pasarile?!
- Da.N-ai vazut niciuna?
- Nu.

- Da,nici pe malul marii nu puteai sa vezi.Te-ai trzit pe plaja aia pustie,plina de stanci.
- Si lor nu le plac stancile?
- Nu e numai asta.Dar a fost si furtuna daca iti amintesti.
- Aha!Sa-mi arati si mie o pasare.
- O sa-ti arat.Chiar in copacul din care am luat merele erau cateva.
- Du-ma acolo.
- Acolo o sa mergem.E langa copacul sub care doarme fratele tau.
- Hai sa mergem.
- Daca esti gata...
- Sunt.
- Cum au fost merele?
- Bune.Sper sa mai fie acolo.Dulci si pline de seva.Foarte bune.
- Cu siguranta ca mai sunt.

****

- E cam greu de urcat dealul asta.
- Banuiesc.Vad ca te poticnesti cam des.
- De-ai sti ce-nseamna sa mergi.
- De-ai sti ce-nseamna sa zbori.
- Mi-ar place sa zbor.
- Te cred si eu.E fantastic sa plutesti.Sa n-ai greutate,sa nu fii tintuit de pamant,sa poti vedea lumea de sus.
- Chiar!Cum se vede lumea de sus?Ma gandeam sa ma urc pe un pom.
- S-o faci.E fantastic.Dar bine,nu se compara inaltimea unui copac cu inaltimea pana la care pot eu sa zbor.De acolo de sus sa vezi cum se vede.E totul asa de mic...
- Uite!Zbor si eu...Ti-a placut?
- Pentru inceput e bine.Dar sanusari de pe pietre mai inalte ca-ti frangi gatul.
- Cat de mult as vrea sa zbor asa ca tine.Crezi ca m-ai putea invata?
- Nu.Niciodata.N-ai calitatile necesare.
- Pasarile zboara si nu sunt ca tine.
- Ele au aripi.De la ele cred ca ai putea invata sa inveti.Nu stiu insa cum o sa faci.
- O sa le privesc doar,si sunt sigur ca odata voi putea zbura.
- Si eu cred.Dar niciodata nu vei zbura ca mine.Nu vei putea sa te strecori printre crengile copacilor,sa arunci valurile pe mal...Stii,cateodata ma joc cu pasarile.
- Da!?
- Da.Le las sa pluteasca pe mine.
- Nu ma poti lasa si pe mine sa plutesc pr tine?
- Asta nu se poate.In primul rand esti prea greu,apoi ele au aripi.
- O sa-mi fac si eu aripi.
- Atunci poate ca o sa incercam.
- Ce repede am ajuns. Cand vorbesti nici nu stii cand trece timpul.Parca nici n-a fost greu de urcat.Unde e...
- Acolo jos.Vezi pomul ala?
- Da.Acolo cresc mere?
- Da.
- Daca inca doarme ce facem?
- Asteptam.
- Sper sa n-asteptam pre mult.
- O sa vedem.Hai sa coboram...Mai incet!
- Nu pot...Nu ma mai pot opri...Oau!E fantastic.
- Eu zic sa-ncetinesti ca daca...
- Nuuu...!
- Exact ce nu vroiam sa se intample.

- Ajuta-maa...!Auu!...
- N-am ce face.Nu mai e mult...Gata!.Ai ajuns.
- Ce cazatura.Tu te rostogolesti prin aer,eu pe pamanmt.
- Te-ai lovit?
- Nu.Doar mi-a fost frica.
- Sa fii mai atent alta data.Hai sa mergem.
- Dar,care e pomul?De sus se vedea clar.Era exact in mijlocul celorlalti copaci.
- Vezi ce bine e sa vezi de sus?Vino dupa mine.Nu trebuie decat sa ocolim copacii astia,si...ce frunzis!...
- Cate mere.Doboara-mi si mie cateva.
- Stai sa iesim in poiana si...
- Numai unul.Te rog.
- Bine.Uite!Prinde.
- Iti multumesc...Parca e mai bun ca celelalte.
- Ti separe.Sunt toate la fel.
- De unde sa stii tu!
- Ei,poate ca gresesc...Uite copacul si vezi,acolo jos e fratele tau.
- Cred ca inca doarme.
- Eu nu vad de aici.Hai!
- Stai!
- Ce mai e?
- Iarba asta.Era sa ma impiedic.
- Hai odata!
- Vin...

****

- ...Nu credeam c-o sa mai ajungem.E atat de mare si deasa iarba...Asta e fratele meu?
- Aha!Iti seamana.vezi?
- E asa de mare.Cred ca e de doua ori mai mare ca mine.
- Ti-am spus doar.
- Si are par pe fata.Cum ai zis.Are maini,picioare,cap,gura,nas,ochi.Uite are si urechi.Ca si mine.Seamana intr-adevar cu mine...Ar trebui sa-l trezim.
- Cum?Eu am mai incercat.Incearca si tu acum.
- Bine.Incerc.
- Ce ai de gand?
- Sa-l trag de firele astea de par de pe fata.
- Daca se supara?
- Daca se supara tu-i arunci praf in ochi si eu ma ascund repede.Bine?
- Bine!
- Fii atent ca-l trag...Hei!Ia uite!Ce are?
- Cred ca se trezeste si nu e prea bucuros.Propun sa fugim cat mai putem.
- De ce sa fugiti?...Hei!Stati!...Hai,iesiti de-acolo!
- Nu cred ca are ganduri rele.
- Poti s-o crezi.Eu sunt vant si pot zbura cand vreau,dar tu...
- Hai sa iesim si sa mergem la el.Tu fii pregatit.
- Pregatit pentru ce?
- Nu ti-am spus: tu-i arunci praf in ochi si eu fug.
- Aha,si pe mine ma lasi.
- Tu esti vant.Uitasi!
- Pai tu ce crezi?...Bine hai sa mergem.

****

- Cine esti tu?

- Eu?E complicat raspunsul.
- El e vantul iar eu sunt...de fapt nu prea stiu cine sunt.
- Tu esti om.
- Om?!Si de unde stii?
- Sa zicem ca am,asa,o intuitie.Ce faceti pe aici?
- Cautam niste raspunsuri.
- Raspunsuri?La ce intrebari?
- Daca are frate.
- Cine?
- El.
- Omul?
- Da.
- Si n-ati gasit.
- Cum nu?Bineinteles ca am gasit.Tu esti fratele lui.
- Eu?Ha,ha,ha,ha...!!
- De ce razi?
- Pai,ce va trece prin cap?Fratele meu omul!Ha,ha,ha...!
- Adica eu nu sunt fratele tau.
- Nicidecum.
- Dar seamana cu tine.
- Asta e foarte adevarat.
- Pai,atunci cum...
- Vantule,eu zic s-o lasi balta.Ai vazut ca nu e el fratele meu.Ce mai vrei?Eu nu am frati.
- Dar prezenta lui cum o justifici?Daca nu e fratele tau atunci al cui e?
- Tot asa.Cine stie,poate...
- Tu ar trebui sa stii!!
- Da,bine!Sunt sigur ca am ezitat gandindu-ma la ce inseamna unicitatea si in momentul ala mi-a scapat printre ganduri.
- Ce tot vorbiti voi acolo?
- Incearca sa ma convinga ca el a gandit lumea.
- Si cum incerci sa faci asta omule?
- Prin faptul ca nu am frati.Ca sunt unic.
- Esti unic,dar...
- Dar ce?Vrei poate sa spui ca si tu esti unic?Ce daca esti.Eu am gandit lumea.O sa demon...

****

Ah!Ce bine e dimineata!Te trezesti si...si...Ce fac eu cu marul asta in mana?...Mar? De unde stiu ca e un mar?...Poate ca asa l-am numit eu.Azi-noapte am visat o padure de...meri.Cunosc atatea despre lumea asta si totusi mi se pare ca m-am trezit pentru prima data...Nu!Cred ca-i doar o parere!Vad soarele si stiu ca va veni noaptea cu luna.Vantul arunca valurile pe tarm...ca-n vis.Totul e ca in vis.Soarele e la fel de fierbinte,marea incearca sa ma prinda cu valul,eu stau pe tarm,doar ca...doar ca vantul bate rece,neprietenos,parca vrand sa ma alunge cu tot dinadinsul de pe plaja.Ce frumos era in vis!As vrea sa adorm iarasi,sa vorbesc cu valul,sa alerg cu vantul.E atat de dureroasa senzatia ca visul a fost inainte ca eu sa fiu.As vrea sa las soarele sa-mi intre prin firele de par in minte si sa arda visul.Acolo totul era asa de frumos.Vantul imi vorbea,acum ma bate rece.Acum totul e rece.Marea ma atinge cu valuri reci,nisipul e rece,asta desi soarele straluceste fierbinte.Poate ca o fi uitat sa incalzeasca lumea.Sau poate ca nu mai stie cum sa o faca.Intind mana sa prind putina briza in pumn.E la fel...rece.Si nimeni in jur.Totul pustiu.Nimic nu se misca.Doar o duna singuratica se bate in departare cu vantul.Fara rezultat insa.O misca.O transforma.O transforma in ceva ce...ce misca.Da!Misca.Alearga chiar.Alearga spre mine.O fi prins vantul chip?Sau

poate ca si-a faurit o masca din nisip sio arunca spre mine.E din ce in ce mai aproape.Nici nu stiu ce sa fac.Nici macar ce sa simt.Se apropie.Nu mai are mult si ma ajunge...E fantastic!Seamana cu mine.Numai ca are parul mai lung iar doua scoici au ramas netransformate pe piept.

- De abia m-am trezit si mi-e o foame teribila,imi spune,dar nu aud.De fapt aud dar...E cel mai frumos lucru pe care l-am vazut vreodata.E un adevarat artist vantul!Cata frumusete in atat de putin spatiu!
- Hei!Ma auzi?
- Ce?...Da!Bineinteles.
- Esti de mult pe aici?
- Eu?Habar n-am.
- Presupun deci ca nu stii ce as putea face ca sa-mi potol foamea.
- Foamea?!...Ah,da!Foamea!Ba da!Stiu...
-...Ei bine!
- Ei bine,ce ?
- Ce as putea face ca sa...
- Ah!Scuza-ma,dar aparitia ta m-a...a fost...Mere.
- Ce?
- Mere.Poti sa mananci mere.
- Si de unde pot sa iau?
- Am eu unul.Nu ma inteba de unde ca nu stiu.M-am trezit tinandu-l strans in mana.Poti sa-l iei.
- Iti multumesc.N-am mancat niciodata mere.De fapt nu mi-aduc aminte sa fi mancat vreodata ceva.Dureroasa senzatie.
- Da.Dureroasa.

© DACOV

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	Nota:
	4
doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri? ☐	
OK	

(online)